

MASIA pàg 10
Aturen l'enderroc
de Can Paronet
provisionalment

EL MILLOR PA DE SANT JORDI pàg 16
Mònica Gregori, propietària
de la fleca l'Obrador dels 15:
"Aposto per la qualitat i la passió"

líniahorta ^{15 anys} guinardó

Maig 2024 · Núm. 162 · liniahorta.cat

S'enquista el conflicte per l'enderroc de l'Esperit Sant

Un grup de feligresos es tanquen a l'església per impedir que es tiri a terra per fer-hi una facultat universitària pàg 10

Foto: Línia Horta

RECLAMEN UNA LLEI pàg 10
El veïnat celebra el mapa de teulades amb amiant, però vol més ambició

A FONTS pàgs 12 i 13
Racisme immobiliari:
sense pis pel color de pell

BÀSQUET pàg 20
Olga Ruano, exjugadora
del Lima Horta, es retira

Més enllà de la mort

Els cementiris barcelonins: riquesa patrimonial que atreu pàg 3

Via Júlia
ASSESSORS

Más información en el interior

CAMPANA RENTA 2023

Col·legiament Professional
AFTCS

Ejercicio 2023

Esta campaña, como siempre,
estamos cerca de ti

Oficinas Centrales · Via Júlia, 61 · 08042 Barcelona · Telf. 933 506 400 · Fax 933 533 503
Delegación · Via Júlia, 46 · 08016 Barcelona · Telf. 935 210 640 · Fax 933 533 503

www.viajulia.com

Síguenos en:

A Barcelona, com a casa, mantenim net el que compartim

Sancions de fins a 600 euros
per combatre l'incivisme.

PLA ENDREÇA barcelona.cat/plaendreca

Ajuntament de
Barcelona

Cementiris amb molta vida

» L'art, el patrimoni i les llegendes atreuen visitants i turistes a les necròpolis barcelonines
 » Les rutes guiades entre les sepultures més espectaculars de la ciutat ajuden a normalitzar la mort

Raül Martínez
BARCELONA

Un grup de visitants trenca el silenci sepulcral dels carrerons del cementiri del Poblenou. Contemplen encuriats com un esquelet amb ales d'àngel abraça un cos al qual se li escapa la vida. És una de les escultures més conegudes i suggerents de l'art funerari català: El *Petó de la Mort*, de Jaume Barba.

Tombes i panteons espectaculars, escultures d'artistes de renom, personatges il·lustres, llegendes i curiositats històriques criden l'atenció de cada vegada més persones. El turisme necrològic és un fenomen en auge a Barcelona. Des de *tours* privats, fins a excursions escolars i visites nocturnes. L'oferta d'activitats als cementiris no deixa de créixer, en bona part degut a l'èxit a internet d'aquestes iniciatives. "Les xarxes socials fan que els misteris que aquí s'amaguen cridin molt l'atenció", explica la historiadora de l'art funerari, Montserrat Oliva Andrés.

De fet, els cementiris són l'escenari de tota mena d'activitats. No només és habitual trobar-hi aficionats a la fotografia i turistes, també s'estan posant de moda entre els esportistes i el sector audiovisual. "A Montjuïc es graven molts documentals, sèries, programes de televisió i grans produccions de Netflix", assegura Adrià Terol, de Cementiris de Barcelona.

A la ciutat hi ha diversos cementiris, però els més reconeguts són els de Montjuïc i el Poblenou. A Barcelona hi ha enterrats Joan Miró, Montserrat Caballé, Ildefons Cerdà, la família Batlló i nissagues de burgesos. També hi destaquen es-

El Panteó Alomar Estrany (Josep Llimona) del cementiri de Montjuïc i la historiadora Montserrat Oliva en una ruta al del Poblenou. Fotos: Raül Martínez i cedida

cultures de Josep Llimona i Eusebi Arnau, així com sepultures fetes per arquitectes modernistes com Puig i Cadafalch o Domènech i Montaner.

"La gent al·lucina quan descobreix les obres i personatges que hi ha als nostres cementiris. Són un catàleg d'història on et pots endinsar en l'art, l'antropologia, els rituals funeraris, l'urbanisme i la memòria de la ciutat", detalla Oliva.

Tot i l'enorme patrimoni amagat a les grans necròpolis de Barcelona, aquestes ciutats pels morts són un fenomen relativament modern. Fins a principis del segle XIX les persones s'enterraven al voltant de les esglésies per a garantir la protecció divina. Malgrat els segles de tradició, la gran densitat de població –viva i morta– barcelonina va obligar a buscar una alternativa pels enterraments fora del centre de la ciutat. El lloc escollit per al nou

descans etern va ser el Poblenou, que va convertir-se en la primera gran necròpoli estatal.

La monumentalitat, però, va trigar uns anys a arribar. En un primer moment, el cementiri va plantejar-se com un entorn sense distincions socials, fins que la burgesia es va voler fer notar amb grans panteons. D'aquesta manera, el Poblenou també va quedar petit i, a finals del segle XIX, es va haver de construir el cementiri de Montjuïc.

MISTERIS D'ULTRATOMBA

Les rutes guiades pels cementiris barcelonins són cada vegada més nombroses i adaptades a tots els gustos. Algunes se centren en l'art o la història, d'altres en els personatges enterrats o en curiositats del ritual funerari.

Les llegendes són també un dels grans atractius dels cementiris. Més enllà de fantasmes i esperits, al Poblenou s'hi ama-

ga una de les més conegudes de la ciutat. Es tracta de la història de Francesc Canals, més conegut com *el Santet*, que genera autèntica devoció 120 anys després de la seva mort.

Canals va ser un jove devot de Barcelona famós per la seva amabilitat i les obres de caritat. La seva mort prematura, amb només 22 anys, va fer que es construís un mite al voltant de la seva tomba, que encara avui atrau molts curiosos. Allà, la gent hi deixa figuretes i estampetes perquè es creu que compleix desitjos. "És com un sant no reconegut per l'Església, però el pelegrinatge que genera és impressionant", comenta Oliva.

POR A LA MORT

La vida, sense un final, no seria el mateix. Malgrat això, tothom té un cert respecte a la mort. De fet, moltes persones eviten apropar-se als cementiris per tal de

no pensar en certes coses. La incertesa sobre el més enllà, el record d'éssers estimats que ja no hi són i les pors al que és desconegut són inquietuds que ronden per qualsevol cap.

Durant els pitjors moments de la COVID es va veure clara la necessitat de parlar del final de la vida amb més claredat. Des de llavors, es fan tallers i activitats que ajuden els visitants a fer un canvi de mentalitat, especialment per als infants. "El tabú de la mort el transmetem els adults. Els més petits són els que menys problemes tenen amb aquestes activitats", apunta Terol.

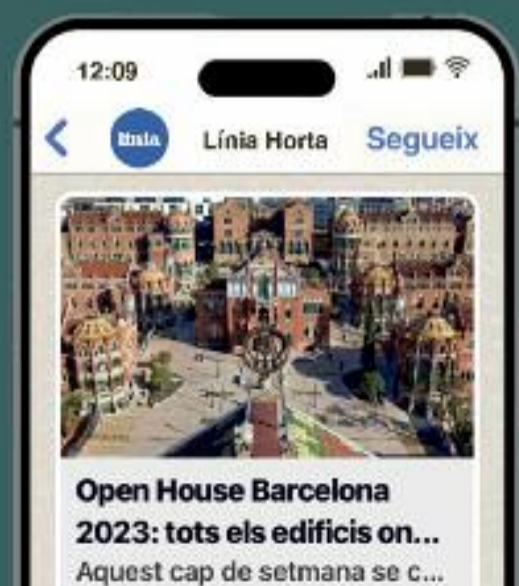
Per això, les visites guiades als cementiris busquen també alleugerir el rebuig i trencar el silenci sobre les qüestions relacionades amb el més enllà. Per a Terol, "l'objectiu de tot és naturalitzar la mort, ja que només així podem viure amb més calma i menys angoixa".

Rep l'actualitat
 i les notícies
 d'última hora
 de **líniahorta**

Estrenem
 canal de
 WhatsApp

Segueix-nos!

La lupa

Bèsties i bestieses de ciutat

per Víctor Porres

Foto: Aj. de Barcelona

A Barcelona, homes i dones a part, hi ha molts tipus d'animals. A perill que un biòleg m'esterilitzi a la força per una micció fora de test, jo diria que es podrien classificar en quatre grups: domèstics clàssics, domèstics exòtics, salvatges lliures i salvatges en captivitat.

I, dins de cada grup, hi ha tanta varietat de bèsties com opinions respecte al lloc que ocupen o que haurien d'ocupar els animals en un hàbitat com és el de la gran ciutat. A alguns els molesten els gossos que van deixant rastres fecals per la vorera, a d'altres els amoïna que els porcs senglars es rebel·lin i acabin fent-se els amos d'aquesta immensa granja urbana, i n'hi ha que es preocupen pel benestar dels coloms i les rates, als quals consideren criatures injustament estigmatitzades i discriminades.

Jo, que soc de poble, em faig un embolic, perquè acabo confonent els animals domèstics amb els salvatges i, fins i tot, amb els comestibles. De petit, a casa vam tenir els típics animals de companyia: gats, gossos i canaris, i també cuidàvem amb propòsits culinaris conills, gallines, ànecs, guatles i fins i tot coloms. Però un dia em van regalar un ratolí blanc d'aquells que no paraven de xisclar a les parades de la Rambla i em va esclatar el cap, perquè no sabia si era una broma o realment em volien afalagar amb una nova mascota que, si no fos pel color del pèl, s'assemblava molt a aquelles bestioles que caçàvem amb trames al magatzem.

Em va consolar pensar que, si Susanita tenia un ratolí, jo també tenia dret a gaudir de la companyia

d'un rosegador, encara que el meu ni menjava confits d'anís ni jugava als escacs. Així que el vaig cuidar amb tot el meu entusiasme fins que un dia es va escapar de la gàbia i va desaparèixer per sempre, sense deixar una nota ni res. Els meus pares em van assegurar que, cansat de l'estrès del poble, s'havia traslladat a viure al camp, on es podia relacionar amb altres ratolins com ell i, ves a saber, potser hi muntaria una casa rural per allotjar-hi animalons de tots els colors i mides. Però jo desconfiava de la meua família des que havíem cuidat un corderet fins a fer-se adult i, després d'evadir-se del corral màgicament, com un Houdini llanut, a casa vam estar menjant xai durant setmanes. Molta casualitat!

Cal reconèixer que, a diferència de Nova York, a Barcelona no tenim esquiroles saltant pels arbres ni cocodrils i tortugues ninja aguantant a les clavegueres, però a la ciutat disposem d'unes 100 espècies autòctones de vertebrats, dels quals n'hi ha molts de protegits per llei: concretament, 55 aus, 2 amfibis, 8 rèptils i 7 mamífers. Segons l'Ajuntament, aquest patrimoni es veu amenaçat constantment per la pressió urbana i necessita protecció. D'acord, però qui protegeix les persones del creixent nombre d'animals? Perquè potser cal cuidar el berrat pescaire o el falcó pelegrí, però de coloms i cotorres anem molt ben servits.

I, per si no n'hi hagués prou, darrerament la rata negra s'està expandint per la ciutat a causa de l'augment de zones verdes, diuen els experts. Aquesta rata de muntanya, coneguda científicament com a *Rattus rattus* –és a dir, rata pura sang–, és més gran que la

grisa o de claveguera de tota la vida i està provocant una certa alarma entre els veïns i usuaris d'espais verds, com els Jardins de Paula Montal i els dels Tres Tombs, que s'han hagut de tancar per dur-hi a terme tasques de desratització. Una feina complicada, ja que es veu que la rata negra és més desconfiada que la parenta grisa i costa que caigui en els paranys, perquè es refia menys dels esquers que el ratolí Jerry.

Per tant, a qui se'ls acumularà la feina és als motivats de l'associació Refugio Puro Amor, uns ultraprotectors que defensen el dret a una vida digna d'animals urbans sovint mal vistos, com ara rates, cotorres, gavines i garses, tot i que gran part de les seves accions se centren en els coloms, que consideren els "animals més oblidats i els que menys ajuda reben, però els que més la necessiten". En part, tenen raó que existeix un greuge històric envers els coloms: un d'ells és el pare autèntic de Jesucrist, són el símbol de la pau i, alhora, el seu paper ha sigut vital com a missatgers voladors en temps de guerra i, per contra, els tractem amb menyspreu, anomenant-los "rates amb ales" o coses pitjors, si considerem que "rates" no és un insult.

La meua recomanació a Puro Amor, si volen triomfar amb el seu projecte de refugi antiespecista, és que vagin a plaça Catalunya i preguntin pel colom Amadeu. Si aconseguen que arribi puntual a l'hora de dinar, es pot convertir en un excel·lent ambaixador de marca, malgrat que sempre hi haurà algun incrèdul que acabarà cridant allò d'"el papa està boig!", el papa està boig!"

Aquí es piula

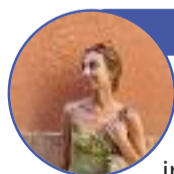

Tuits en paper

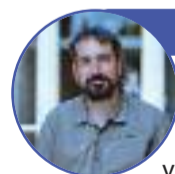
@enbocacinefago

Fa 11 anys, el cas de la desaparició i posterior descobriment del cadàver de la petita Asunta va causar comoció a Espanya. Encara més quan la investigació cada vegada estava més centrada en els pares com a sospitosos del crim. Avui arriba a Netflix la minisèrie que narra els esdeveniments.

@JuCodina

Avui és el Dia Mundial de la Malària. Mata gairebé mig milió de persones l'any. El 70% són menors de 5 anys. Més del 95% de les morts són a l'Àfrica subsahariana. És prevenible i tractable, però l'accés de comunitats a tractaments continua sent un gran problema.

@danicornella

Torna la crisi de llet. Mercadona abaixa novament el preu per litre a la pagesia de 0,50 euros a 0,47 euros amb l'objectiu d'abaixar-lo fins als 0,45 euros. El preu just que reclama el sector: 0,60 euros el litre. Cal modificar la llei per evitar aquest atracament de les distribuïdores a la pagesia.

@Marco_Teruggi

Pepe Mujica anuncia que té un "tumor a l'èsofag doblement complex" per patir "una malaltia immunològica". El seu missatge: "La vida és bella, es gasta i se'n va. El quid de la qüestió és tornar a començar cada vegada que un cau. Si hi ha un problema, que es transformi en esperança".

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director General: Marcelo Villanueva
Director Editorial de Línia: Amau Nadeu
Director Editorial dels webs temàtics: Quim Miró
Directora d'art i nous formats: Marga Moreno
Subdirectora de digital: Anna Corbatera

Subdirectors d'edicions Línia: Albert Ribas i Francisco Javier Rodríguez
Edicions Línia: Albert Alexandre, Guillem Francàs i Raül Martínez (BCN), Olga García (Vallès), Rubén Hidalgo (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Roger Jiménez (Baix Llobregat i L'H), Toni Delgado (Esports),

Andreu Asensio (suplements) i Laia Coronado (xarxes)
Webs temàtics: Pere Giménez i Maria Cerezuela
Revista Orgull: Mar Sifre
Disseny gràfic: Susana Dicenta
Controller: Mauro Favieri
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Els semàfors

Ajuntament

L'Ajuntament ha paralytat temporalment l'enderroc de la masia de Can Paronet per estudiar el seu valor patrimonial. Aquest edifici del segle XVIII és un vestigi d'una Barcelona rural cada vegada més oblidada i desconejada.

pàgina 10

Generalitat

El Govern ha avançat en el seu pla per eliminar l'amiant a Catalunya amb un mapa que mostra el llistat de teulades fetes amb el material. Des d'Horta-Guinardó, un dels llocs més afectats de la ciutat, avisen que això no és suficient.

pàgina 10

L'Obrador dels 15

L'Obrador dels 15, al Guinardó, ha estat reconegut com el forn que ha fet el millor pa de Sant Jordi d'enguany. Aquest reconeixement va fer que el local tripliqués la seva producció el passat 23 d'abril superant totes les expectatives.

pàgina 16

El + llegal

líniahorta.cat

- 1 *Elements modernistes, neogòtics i medievals a la Casa Vídua Marfà*
- 2 *El nou ascensor a Eduard Toda ja està en funcionament*
- 3 *Ca n'Andalet, un mas tradicional reconvertit en centre de formació*
- 4 *Reclamen més protecció per al patrimoni hortenc*
- 5 *Premien el consistori pels actes de celebració del Dia Internacional de les Matemàtiques*

Safata d'entrada

Passions tristes

per Francesc Reina

Foto: OMS

Les emocions són erràtiques. Malgrat tot, gestionar-les amb objectius nobles pot ser una tasca moralment necessària. Inocular por i odi és una pauta sentimental reaccionària, rastrea; fan falta fonaments per no caure en els prejudicis (gairebé una malaltia), la pitjor de les vocacions. L'experiència de la Primera Guerra Mundial no va evitar la segona, això ens comenta José Antonio Marina: aprenem amb dificultat, tret que vulguem aprofitar-ho per fer-nos més savis. Tot i així, seguim amb democràcies autoritàries i amb altres que se centren més en l'harmonia, que no en la llibertat.

El nazisme va justificar l'assassinat de criatures com a part de la seva particular "lluita racial"; va exterminar aproximadament 1,5 milions d'innocents (més d'un milió d'ètnia jueva i desenes de milers de romanís; també alemanys amb discapacitats físiques i mentals, pollets que també caurien en centres d'extermini o a institucions oficials). Les majors de 12 anys servien per a treballar o per a experiments mèdics, víctimes de programes d'eutanàsia i altres maniobres que, fins i tot, van esquitxar el Consell Jueu per les seves controvertides negociacions. Algunes menudetes d'ulls blaus van tenir

l'oportunitat de germanitzar-se amb famílies adoptives.

Entre 2005 i 2022, segons Unicef, es van comptabilitzar més de 120.000 morts i mutilacions d'éssers petits i més de 105.000 ànimes ingènues reclutades per exèrcits (que poques vegades rendeixen comptes, però que seguim alimentant). A Gaza, més de 30.000 persones palestines assassinades, de les quals el 70% són dones, nenes i nens; 11.785 ferides. A Ucraïna el nombre de pèrdues ha superat els 1.000 (12.300 joves morts en aquest enclavament des de començaments d'any); més de 5,9 milions de persones -el 88% dones i pitifes- han fugit a països veïns. A Síria, de la qual ja no se'n parla, de les 300.000 persones que viuen als campaments, el 57% són mares i filles (el 53% són menors d'edat). Nens del caos, nens soldats, nenes perdudes, supervivents vagant, fugint, emigrant, òrfenes, desplaçades, violades, segrestades, ferides...

Els Kindertransport van protagonitzar una operació de res-

cat, permetent refugiar (sense familiars) molta canalla cap a la Gran Bretanya entre 1938 i 1940. La tasca de les ambaixades va ser fonamental: els casos de l'anglès Nicholas Winton, del suís Carl Lutz (qui va registrar més trasllats) o del suec Raoul Wallenberg, són dignes de menció. L'agraïment és la memòria del cor, va dir Lao Tsé.

La Nit dels Llapis és el nom amb què es coneix un seguit de segrestos d'estudiants de secundària ocorreguts durant el setembre de 1976 a la ciutat de la Plata, capital de la província de Buenos Aires (sis joves van ser assassinades sense que res se'n sàpiga dels cossos fins a la data); adolescents que reclamaven una ajuda estudiantil per al transport; considerada per les Forces Armades com "una subversió a les escoles" es van veure "obligats a erradicar-la".

Fill de la llum i de l'ombra, va escriure Miguel Hernández, un ball de versos entre el clarobscur (138.000 nens i nenes van morir en la Guerra Civil Espanyola, 58.000 infàncies evacuades).

Línia Horta no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#PedroSánchez

#XaviHernández

#CampanyaElectoral

@AlanBarrosoA: Sánchez segueix. El contrari hauria estat donar una victòria als que utilitzen l'assetjament i la mentida per intentar canviar el que voten els espanyols.

@InvictosSomos: Xavi Hernández continuarà al FC Barcelona. Tot i anunciar la seva sortida al gener, la postura del míster ha canviat. El projecte Xavi al Barça no s'ha acabat.

@LlunaCatalana3: Comença la campanya electoral, tot i que la gent normal no la necessita per saber qui votar. Estan dissenyades per a un públic desinformat i manipulable.

Les estacions d'AVE enmig del no res

per Max Zañartu

La crisi del 2008 va deixar una forta empremta a Catalunya i a l'Estat. D'un any per l'altre, centenars de milers de treballadors van acabar al carrer per culpa d'un còctel altament explosiu: la barreja de la crisi financera amb l'explosió de la bombolla immobiliària. Per al record, diverses proclames que tenien com a objectiu explicar com havíem arribat a aquella situació: si s'havia estirat més el braç que la màniga, si s'havia viscut per sobre de les nostres possibilitats, si calia ajustar-se el cinturó, si la crisi l'havien de pagar uns o altres...

Un dels blancs més freqüents del cabreig van ser les anomenades "infraestructures faraòniques", grans inversions que a ulls del públic obeïen més a criteris polítics que econòmics: autovies radials gratuïtes, línies de metro automàtiques amb giragonses inexplicables, aeroports sense passatgers... Tanmateix, dins de la categoria d'infraestructures faraòniques va fer especial fortuna una subcategoria en concret: les estacions de l'AVE "al-mig-del-no-res".

Molts van considerar insultant que, mentre es retallava en serveis bàsics, la xarxa d'Alta Velocitat Espanyola continués estenent els seus tentacles de manera imparabile des de Madrid. De fet, aquest discurs va trobar a Catalunya un bon caldo de cultiu: l'inici de la crisi de Rodalies, provocada per una forta desinversió (que aleshores començava a ser crònica) i una prioritització total per l'alta velocitat als accessos de Barcelona que escanyava el ferrocarril convencional. En resum, de la nit al dia es va fer una estesa de desenes de milers de quilòmetres de vies d'alta velocitat. Com que l'alta velocitat i les giragonses no són bons amics, es van evitar certs traçats per nuclis urbans, tot construint estacions completament excèntriques i, conseqüentment, absolutament infrautilitzades.

L'alta velocitat ha de complir dos requisits perquè l'adjectiu "alta" no sigui un simple eufemisme: traçats rectes i poques parades. Accelerar i frenar un tren a 300 km/h no es fa en pocs metres i, per tant, per treure profit a una velocitat punta elevada cal parar el mínim possible. És per això que l'alta velocitat i la capil·laritat territorial són com l'oli i l'aigua i, per tant, no són pocs els pobles i les ciutats que veuen passar trens d'alta velocitat pel seu municipi sense aturar-se o que, si els veuen parar, ho fan a desenes de quilòmetres del nucli urbà.

Val a dir que, a la lliga d'estacions d'AVE "al-mig-

del-no-res", Catalunya no es va quedar enrere: les estacions del Camp de Tarragona i Figueres-Vilafant han competit a primera divisió amb altres com Cuenca, Guadalajara, Requena-Utiel, Villena, Antequera-Santa Ana o Segovia. Sobre la idoneïtat d'aquestes estacions ja s'ha escrit riu de tinta i, per tant, no és l'objectiu de l'article. El principal propòsit d'aquestes línies és mostrar que en una cosa els espanyols són extremadament bons: copiar els francesos.

Si bé França va ser pionera en el desenvolupament de l'alta velocitat a Europa, Espanya no es va voler quedar enrere. Tot i el handicap que representava tenir una xarxa amb un ample de via diferent del de tota Europa, Espanya va crear des de zero una xarxa d'alta velocitat més extensa, més radial, amb més estacions "al-mig-del-no-res" i, en definitiva, més grandiosa que la de França. I ho va aconseguir. No en va, avui dia l'estat espanyol és dels països que construeix quilòmetres d'alta velocitat de manera més barata.

L'alta velocitat i la capil·laritat territorial són com l'oli i l'aigua

I no és que França no tingui estacions d'AVE envoltades de camps o d'aparcaments de cotxes. De fet, l'estat veí té moltes estacions d'alta velocitat a desenes de quilòmetres dels seus nuclis urbans: Aix-en-Provence TGV, Avignon TGV, Belfort-Montbéliard TGV, Besançon Franche-Comté TGV, Champagne-Ardenne TGV, Lorraine TGV, Gare de Mâcon-Loché-TGV, Meuse TGV, TGV Haute-Picardie, Valence TGV, Montpellier-Sud-de-France, Nîmes-Pont-du-Gard... Disputant-se amb Espanya aquesta espècie de Champions League d'estacions "al-mig-del-no-res".

La diferència entre França i el seu alumne avançat, Espanya, és que els francesos han connectat amb més o menys èxit aquestes estacions excèntriques a la xarxa de trens regionals, intentant evitar que la seva xarxa d'alta velocitat sigui una xarxa totalment paral·lela a la xarxa convencional, millorant la capil·laritat del servei de TGV. A Espanya, en canvi, les poques ganes i el doble ample de via (estàndard per a l'alta velocitat i ibèric per a la xarxa convencional) sí que han consolidat dues xarxes total-

ment paral·leles. Només als llocs on s'han instal·lat intercanviadors d'ample i es disposa de trens que poden canviar l'ample hi ha una certa compatibilitat entre les dues xarxes.

Per altra banda, cal destacar que, si bé França ha construït moltes estacions d'alta velocitat *ex novo*, mai ha deixat de servir les estacions centrals d'aquestes mateixes ciutats amb els seus TGV. Per Nîmes, Montpellier i moltes altres ciutats tant hi passen TGV per la seva estació històrica com per la nova (fet que, certament, de vegades genera confusió). A Espanya, aquesta solució ha estat inaudita fins avui dia pel mencionat problema del doble ample de via, si bé la implantació de l'ample estàndard al corredor mediterrani pot fer que això comenci a canviar.

Tema a part és la urbanització dels entorns d'aquestes estacions. Si bé a Espanya destaca la boja història sobre la urbanització fantasma de Valdeluz a Guadalajara, els francesos (com sempre) han tirat de pressupost i d'eufemismes per construir *Poles d'Exchange*, *Poles de Developpement* (o com diríem els mortals, oficines i centres comercials amb moltes rotondes). N'és un cas paradigmàtic la ZAC *Cambacérés* a l'estació Montpellier-Sud-de-France.

En definitiva, Espanya i França han construït en relativament poc temps una xarxa d'alta velocitat destinada a relligar tots els centres polítics i econòmics a les seves respectives capitals. Aquestes xarxes s'han erigit deixant de banda molts pobles i ciutats, i fins i tot han servit d'excusa per empijorrar serveis de tren ja existents a la xarxa convencional. En algunes capitals de província (de departament, a França) s'ha propiciat la construcció de noves estacions a quilòmetres dels nuclis urbans, retallant serveis a les estacions històriques d'aquests nuclis (especialment a Espanya). Finalment, i per variar, en aquelles ciutats on l'alta velocitat s'ha fet arribar al centre del nucli urbà, aquesta ha comportat, massa vegades, un procés de gentrificació que no ha passat desapercebut.

Com hem vist en el cas de les estacions "al-mig-del-no-res", Espanya no és un cas aïllat, sinó que reproduceix un model del nostre entorn més proper. Per a bé o per a mal, moltes coses que s'han pensat, s'han fet o s'han dit ja s'han pensat, fet o dit en contextos no gaire llunyans. El que marca la diferència és saber aprendre dels errors, i en aquest cas l'únic que s'ha fet és aprofundir en aquest de particular.

Les millors perles

Un mexicà ha comprat unes arracades d'or i diamants de Cartier per 13 euros, quan en realitat en costaven 13.000. Es tracta d'un error d'etiquetatge de l'empresa i la justícia ha donat la raó al client. Sense voler-ho, la jugada li ha sortit rodona.

Londres ha viscut una escena insòlita amb cinc cavalls de l'exèrcit britànic recorrent el centre de la ciutat durant dues hores. Alguns es pensaven que era l'escena d'una pel·lícula, però en realitat els animals s'havien escapat.

Els cafès de les màquines de venda dels aeroports poden ser letals, i no només per ser dolents. A Palma, a Mallorca, una treballadora ha acabat intoxicada de gravetat a l'UCI per beure's un cafè que podria contenir insectes.

La globalització ens permet comprar a qualsevol lloc del món, com a l'Índia, on una espanyola va adquirir un moble. El que no sabia és que venia ple d'aranyes. Ara, ha hagut de marxar de casa fins que es controli la plaga.

Gemma Sánchez/ACN

LA FOTO

**VOTA
PSC/♥**

**Força
per
governar.**

Tribuna

Arquitectures sense lloc

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor a la UPC

Foto: Blanca Blay/ACN

La sensació de desànim que ha produït al despatx la pèrdua recent d'un important projecte d'arquitectura, després de tot l'esforç, el temps i la il·lusió que hi havíem dipositat, m'ha portat a la memòria una antològica exposició de l'any 2009 al Centre d'Arts Santa Mònica de Barcelona titulada *Arquitectures sense lloc*.

La mostra reunia, en un mateix espai, 200 maquetes i projectes d'autors diferents que mai van ser construïts o bé que ja no existien. Segons premis de concursos, encàrrecs no realitzats i obres desaparegudes. El títol, sens dubte, evocava aquest sentiment de nostàlgia que produeix saber que allò que algú va imaginar i planificar mai veurà la llum.

Juan Luis Arsuaga, paleoantropòleg i director de les excavacions dels jaciments d'Atapuerca, parla amb passió de la capacitat d'imaginar de l'home de Cromanyó, el nostre avantpassat més directe. Segons explica, va ser la diferència més notable envers l'home de Neandertal; la característica que finalment va fer que fos la seva descendència la que s'imposés. Cromanyó somiava i era capaç de crear imatges mentals d'una realitat inexistente, desenvolupant una intel·ligència simbòlica més avançada que la de Neandertal. Això li va permetre planificar i compartir projectes o pensaments abstractes que comptaven amb el suport de la comunitat de manera incondicional fins a la seva consecució. Una capacitat i una ambició imbatibles davant les altres espècies.

Arquitectures sense lloc posava en evidència aquest llegat genètic que vam rebre fa una eternitat i que encara ens continua distingint entre els altres éssers vius: la nostra imaginació. Els éssers humans habitem el món present mentre ens inventem el futur. A través del dibuix i de la representació abstracta, la imaginació humana és capaç de viure aquests espais, de reconstruir-los, de la mateixa manera que un músic és capaç d'escotar la música escrita en una partitura. Invertim quantitats enormes d'energia a dissenyar mons de ficció que seran el nostre hàbitat de demà. Potser per això, no veure realitzats els nostres projectes ens genera una frus-

tració que ens costa digerir. És tant com renunciar a un futur que havíem dissenyat meticulosament.

Tot i això, la mostra del Centre d'Arts Santa Mònica amagava una cara menys evident que la de la simple nostàlgia o la decepció.

La veritat és que els arquitectes concebem molts més projectes que els que finalment es fan realitat. No hem sabut trobar una altra manera que convocar moltes idees per poder escollir entre elles, i això era una cosa que a l'exposició saltava a la vista. El problema és que, al nostre país, aquestes idees valen molt poc o gens, i aquí és on resideix el veritable desànim. La cultura del totxo posa preu només al que es construeix.

Podríem dir que un despatx amb cert èxit en la competició en concursos d'arquitectura aconsegueix guanyar entre un 10 i un 20% dels projectes en els quals participa. Això és el mateix que dir que en perd entre 80 i 90 de cada 100 dels que concursa, i això requereix emprar molta energia, però també molts diners que no rep.

Els nostres veïns francesos, suïssos o alemanys ho tenen clar: les idees inicials han servit per emetre un judici de valor. Formen part intrínseca de la construcció de l'edifici, una part més que cal pagar. Allà, un despatx amb poca obra construïda però acostumat a presentar les seves idees en concursos o processos participatius és capaç de subsistir econòmicament de manera digna. El contrari és fomentar la precarietat al sector. Col·laboradors mal pagats i incapacitat per invertir en avenços tecnològics o en una necessària formació contínua si volem ser competitius i afrontar reptes com l'adaptació al canvi climàtic o la incorporació de la intel·ligència artificial en els processos de disseny. Que les nostres idees no es converteixin en totxos no vol dir que no valguin res.

És necessari un canvi de paradigma on administracions públiques i col·lectius professionals com el Col·legi d'Arquitectes i altres àmbits creatius estableixin les bases d'un sistema que reconegui el valor que aporten les idees en el procés de disseny.

Un sistema més just on no guanyar no sigui sinònim de perdre.

“

La veritat és que els arquitectes concebem molts més projectes que els que finalment es fan realitat. El problema és que, al nostre país, aquestes idees valen molt poc o gens, i aquí és on resideix el veritable desànim. La cultura del totxo posa preu només al que es construeix

”

Flaixos

@indicatiu: M'encanta quan entres en un local i posa "good vibes only". Seria una llàstima que l'establiment m'intentés cobrar 5 euros per un cafè i destrossés les good vibes.

@ArandaBlesas: Quin goig poder veure que la pluja arriba a totes les comarques de Catalunya. Aquests dies de pluja comencen a fer pessigolles a la sequera!

@pimpo79: La pacient ha de fer una dieta "baixa en residus" per a una prova. Se li diu 1 o 2 galetes. Truca dient que se n'ha menjat 72 i que no arribarà a les 102. Adeu prova.

DISTRICTE LGTBI

El flamenc, la música refugi de les identitats 'queer'

El flamenc és un gènere musical que s'ha viscut com un lloc de trobada històrica i representativa de la diversitat d'identitats LGTBI+, o com a mínim això és el que sostenen Ruben Heras i Jero Férec, integrants de Flamenco Queer. De fet, creuen que la diversitat sempre ha format part de la cultura flamenca, així com de la societat.

Flamenco Queer va néixer l'octubre del 2019 amb l'objectiu d'unir, recordar i retre homenatge a la confluència que ha existit sempre entre la comunitat LGTBI+, travesti i flamenca, especialment als barris del Raval i del Poble-sec de Barcelona a principis del segle XX. La seva proposta artística combina el flamenc tradicional amb la representació *queer*.

És per tot plegat que Flamenco Queer es posa al capdavant del taller *Creació d'una peça flamenca: una visió queer*, que tindrà lloc el 6 de juny a les 18 hores al Centre Cívic Sagrada Família.

Les artistes proposen un taller-espectacle en el qual les persones que hi participin tindran l'oportunitat de convertir-se en part ac-

tiva de la creació de la peça. El resultat, per tant, és una obra flamenca col·laborativa.

Per visibilitzar la iniciativa de Flamenco Queer i posar en valor la peça que naixerà a partir del treball en equip del taller, a les 20:30 hores del 6 de juny tindrà lloc la sessió de cloenda oberta al públic, al mateix Centre Cí-

Sempre hi ha hagut confluència entre la comunitat LGTBI+ i la cultura flamenca

vic Sagrada Família. L'ocasió permetrà gaudir en directe de l'obra flamenca col·laborativa en presència de les persones que hauran format part de la creació.

Tal com expliquen des de Flamenco Queer, l'objectiu de les activitats és celebrar el flamenc des de la pluralitat de les identitats LGTBI+ que sempre han existit.

Amb tot, la programació LGTBI+ del Centre Cívic Sagrada Família no acaba aquí. El 13 de juny a les 20 hores es podrà gaudir de l'obra de teatre i performance *Si algú em pronunciara tu nombre: Vol II*, a càrrec d'Andrea Corrales i Laia Lloret, de Dostopías.

La peça està basada en l'obra *El cos lesbiana* de l'escriptora Monique Wittig. En la performance de Dostopías, les artistes treballen amb la materialitat del llenguatge d'una manera experimental, inspirant-se en els imaginaris de Wittig sobre la identitat, el dolor i les pràctiques lesbianes, portant-los a l'extrem.

De fet, en aquest segon volum que presentaran al Centre Cívic Sagrada Família, les artistes faran emergir també, a partir del desig i la resistència, altres problemàtiques que parteixen de les complexes relacions entre nosaltres: cossos travessats per les limitacions, els fantasmes, la imatge i les tecnologies.

Totes les activitats es duen a terme a la sala d'actes del Centre Cívic Sagrada Família i l'entrada i participació és gratuïta, tot i que hi ha aforament limitat.

FLAIXOS AMB ORGULL

Taller sobre transfòbia a la feina

L'àrea d'adolescència i joventut de l'Ajuntament de Barcelona organitza activitats i tallers al voltant del món laboral i la recerca de feina per a persones d'entre 16 i 35 anys.

És per això que impulsa la sessió *Transfòbia al món laboral* el 6 de juny a les 17:30 hores a l'oficina de Joves d'Horta-Guinardó.

L'objectiu és donar eines i consells en matèria de drets laborals i LGTBI+. També serà un espai segur on poder compartir experiències de transfòbia a la feina i conèixer la vivència d'altres persones trans.

Festa dels 5 anys del Centre LGTBI

Dissabte 18 de maig, el Centre LGTBI celebra la seva festa anual, amb motiu del Dia Internacional contra l'LGBTI-fòbia. Enguany, la festa tindrà un caràcter especial, ja que es commemoren els cinc anys del naixement del Centre LGTBI.

Durant el matí hi haurà activitats per a totes les edats davant de l'equipament, al carrer Comte Borrell. En canvi, a la tarda hi haurà concerts i actuacions musicals a la plaça de Catalunya.

Recorreguts vitals a través de l'arxiu

El 30 de maig a les 18 hores, Ca la Dona acollirà el taller *Recorreguts vitals, utopies i ensomnis al voltant de l'arxiu i la memòria*, a càrrec de l'artista E/Urko.

L'activitat té el propòsit de relacionar el material d'arxiu de i des de les dissidències sexuals i de gènere a través de la memòria.

El que es farà és construir artefactes culturals en forma de *collage*, relats i fotografies, per exemple, per deixar constància i fer memòria. Intervenir en el present i el passat per omplir els buits i crear utopies d'altres mons possibles.

Foto: Flamenco Queer

Les dones i les memòries dissidents durant el franquisme

Foto: Centre LGTBI de Barcelona

Quan es parla de la repressió durant el franquisme, sovint es pensa en aquells que la van patir per motius polítics. De vegades, també es recorden els homes homosexuals empresonats o les dones trans que patien la persecució del règim i no eren reconegudes en la seva identitat de gènere.

La realitat, però, és que es té poca consideració envers la repressió silenciosa, però no menys violenta, que duia a terme *El Patronato de Protección de la Mujer* i com afectava tant les dones cis heterosexuales com totes aquelles que haurien volgut sortir de la norma.

De fet, es tracta d'una de les institucions més longeves i opaques del franquisme i la transició i va suposar un mecanisme de control i vio-

lència contra les dones i les persones dissidents. Amb l'objectiu de reflexionar sobre tot plegat, el Centre LGTBI de Barcelona organitza la taula rodona *El Patronato de Protección de la Mujer i les memòries dissidents* el 16 de maig a les 18 hores a la seva seu del carrer Comte Borrell, número 22.

La pregunta a respondre és: "De quina manera va afectar aquesta institució les vides i llibertats de milers de dones?". Per fer-ho, participaran en la taula rodona Consuelo García del Cid, escriptora i supervivent de reformatoris franquistes; Sofia Esteve i Isa Luengo, cineastes; Andrea Momoitio, periodista; i Maria Forns Roca, que es defineix com a dona, de classe baixa i nació oprimida.

L'Ajuntament ha aprovat el projecte definitiu per a fer les escales mecàniques del passatge de la Mulassa, que permetran salvar un desnivell de 14 metres al barri del Carmel. Les obres començaran aquest estiu i s'allargaran fins a la tardor del 2025.

Un grup de creients es tanca a la parròquia de l'Esperit Sant

» Els parroquians volen impedir el desvallestament del temple
» La finca servirà per a construir una facultat de Ciències de la Salut

PROTESTES ▶ Els feligresos de la parròquia de l'Esperit Sant, a la travessera de Gràcia, s'han tancat a l'església per impedir l'enderrocament de l'edifici. El temple ha d'anar a terra per a construir-hi la nova facultat de Ciències de la Salut de la Universitat Blanquerna. Fins ara, aquesta era una de les poques esglésies de la ciutat amb 'adoració perpètua', és a dir, que estava oberta durant tot el dia.

Els habituals de la parròquia consideren que cal garantir aquesta adoració. De fet, s'han organitzat en l'Associació d'Amics del Temple, que fa guàrdies continuades per a impedir que es retirin els objectes sagrats de l'església. "Vam dir-li a l'arquebisbat que calia garantir l'adoració, però no hi ha hagut resposta", lamenta el president de l'entitat, Pablo J. Ollés.

Els feligresos tancats també destaquen el valor dels vitralls

L'exterior del temple des de la travessera de Gràcia. Foto: Arxiu

del 1967 que coronen la façana exterior de l'edifici i que aniran a terra. "Hem presentat una demanda administrativa i la Generalitat està avaluant si s'han de protegir", detalla Ollés.

FALTA D'ALTERNATIVES

Malgrat les crítiques de diversos sectors de l'Església i d'alguns membres de la congregació, el grup de devots es nega a aban-

donar el temple. "No pararem fins que hi hagi una alternativa viable que garanteixi els nostres drets", avancen.

L'opció que proposa l'arquebisbat és traslladar el culte la parròquia de Montserrat del Guinardó, però els veïns hi estan en contra. "Ens queda molt lluny. És impossible que la gent gran hi pugui arribar amb tant de desnivell", indica Ollés.

Can Paronet: l'Ajuntament atura l'enderroc de la masia

PATRIMONI ▶ L'Ajuntament ha paralitzat temporalment l'ampliació de la Residència de Gent Gran de la Ronda de Dalt, que havia d'estendre's als terrenys que ocupa la masia de Can Paronet. Els serveis municipals estudiaran el valor patrimonial de la masia, que data del segle XVIII i que anirà a terra si s'amplia la residència.

Tots els grups municipals del consistori, a excepció de l'extrema dreta, han votat a favor de

l'aturada de l'enderrocament de la masia. Tot i no estar catalogada com a edifici històric, Can Paronet va servir durant dècades com a bugaderia per a moltes famílies benestants de la ciutat, que portaven les seves robes i teixits a rentar.

El projecte d'ampliació de la residència preveu crear un nou edifici de més de 13.000 metres quadrats. Si acaba tirant endavant, el geriàtric passaria de 50 a 165 habitacions.

La part posterior de la masia amb la residència de fons. Foto: Arxiu

Operaris retiren amiant d'una teulada. Foto: UOC

Avança el pla contra l'amiant

SALUT ▶ La Generalitat va engegar el 2023 el Pla nacional per a l'erradicació de l'amiant a Catalunya, que té com a objectiu que la retirada total d'aquest material perillós s'hagi complert el 2032. En el marc del pla, el Govern ha publicat un mapa de tot el país que mostra on hi ha les teulades d'aquest material. Horta-Guinardó destaca amb algunes zones negres.

Ramon Carbó, membre de la Comissió de l'Amiant de la Fe-

deració d'Associació de Veïns de Barcelona (Favb), afirma que el mapa és una "bona eina" de la Generalitat per tenir el llistat de les teulades d'amiant, però que no contempla tota la problemàtica. "És un mapa de teulades, no té en compte les canonades i tot l'amiant que no es veu des de l'aire", diu.

D'altra banda, Carbó explica que la Comissió de l'Amiant de la Favb lluita per aconseguir la llei contra l'amiant. "Catalunya

no té legislació en aquest sentit i és molt important tenir-la perquè avanci de veritat l'eliminació del material", explica. En aquest sentit, apunta que "cap a finals d'any o principis del que ve" la llei podria estar enllestida.

Amb tot, Carbó acaba dient que l'aprovació legislativa ajudaria molt a complir el pla de la Generalitat. "Amb moltes seria més fàcil complir el pla per al 2032 que també demana Europa i millor la situació al districte", conclou.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta · Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t
Barcelona

**CATALUNYA
NECESSITA
LIDERATGE.**

**PUIGDEMONT
PRESIDENT**

junts+

“**H**i ha pocs pisos de lloguer i molta gent en llista d'espera”, contesta la comercial movent el cap d'una banda a l'altra en signe de negació i sense gairebé mirar la Newma a la cara. “L'anunci deia que teníeu un pis de lloguer de dues habitacions per 600 euros”, insisteix la noia balbucejant i plantada dempeus al vestíbul de la Cambra de la Propietat Urbana a Olot. “Sí, però ja no el tenim”, la interromp la dona de manera seca.

La Newma fa cinc anys que busca un pis de lloguer a Olot o a qualsevol altre municipi proper. Però en tot aquest temps no n'ha trobat cap. En el seu cas no és un problema de diners. Treballa en una empresa càrnia com a netejadora i compartirà el pis amb la seva germana, que també té un contracte fix a jornada completa. És a dir, pot pagar perfectament un lloguer de 500, 600 o 700 euros, que són els preus en què es mouen els pisos a Olot.

La Newma, però, té una pega. És catalana i parla perfectament el català, però vesteix un hijab i és negra. Els seus pares són originaris de Gàmbia. L'ARA l'acompanya a diverses immobiliàries per comprovar si realment és tan difícil trobar pis. Per no condicionar-ne la resposta, la periodista també es cobreix el cap amb un mocador com si fos musulmana. I, efectivament, totes les immobiliàries contesten el mateix: no hi ha ni un sol pis de lloguer a Olot.

La cosa canvia radicalment, però, sense un vel al cap. “Tenim un pis de dues habitacions i 560 euros”, afirma la mateixa comercial de la Cambra de la Propietat Urbana que fa menys d'una hora ha donat una negativa rotunda a la Newma, quan aquesta periodista hi torna sense cobrir-se els cabells. Un pis així és justament el que necessita la Newma. En aquesta ocasió, la comercial es mostra amable, m'ofereix seure, m'ensenyà fotos de l'habitatge, em proposa visitar-lo i fins i tot està disposada a esperar un dia perquè jo decideixi si m'interessa. Així mateix, m'ensenyà imatges d'un segon pis de lloguer que també està disponible, encara que és una mica més car.

“Ric per no plorar”, diu la Newma mentre se li escapa un riure nerviós, d'incrèdilitat, quan escolta bocabadada la conversa amb la comercial que ha gravat l'ARA. Aquest pis li canviaria la vida, assegura. El seu marit és a Gàmbia –el va conèixer en unes vacances d'estiu– i el reagrupament familiar depèn ara del fet que ella aconseguixi un pis de lloguer. Actualment viu amb el seu fill de tres anys a casa dels seus pares, però allà ja no hi cap ningú més. “Faig torn de nit a la feina i totes les hores extra que pug per cobrar més,

Sense pisos de lloguer per a immigrants

Hi ha pisos de lloguer per a autòctons però no pas per a immigrants. En aquest reportatge del diari **ARA**, la periodista **Mònica Bernabé** comprova de forma pràctica les actituds racistes en moltes immobiliàries. Una altra cara del greu problema de l'habitatge.

però veig que no es tracta d'un problema de diners –lamenta la noia–. Jo no vull anar-me'n a viure a Gàmbia. Jo soc d'aquí, no conec aquell país”.

La responsable de la delegació a Olot de la Cambra de la Propietat Urbana de Girona declina fer declaracions a l'ARA quan aquest diari contacta amb ella per telèfon per aclarir la raó de la diferència de tracte. Es dona la circumstància que el 2021 l'Ajuntament d'Olot va im-

pulsar un procés participatiu per abordar el racisme immobiliari al municipi, en què es van implicar professionals de l'administració local, associacions de veïns i immigrants, però també els mateixos agents de la propietat. Fruit d'aquella feina, es va fer una diagnosi de la situació i es van acordar una sèrie de mesures.

“Fa dos anys que esperem que l'Ajuntament faci alguna cosa”, es queixa Mari Dram-

meh, de la plataforma Stop Racisme Lloguers, que considera que la diagnosi va estar molt bé, però no ha servit per a res pràctic. En canvi, el regidor d'Urbanisme i Habitatge d'Olot, Jordi Güell, assegura que sí que s'hi han fet avenços: “Hem format els treballadors municipals i ens hem posat en contacte amb Figueres, Salt, Banyoles i altres ajuntaments de la zona. Tothom detecta el problema, però ningú sap com po-

sar-s'hi”. Segons ell, la Generalitat és la que ha d'intervenir en l'assumpte: “L'Ajuntament d'Olot no resoldrà el problema sol. Fa falta una voluntat política de país”.

Rosa Padilla fa tres anys que busca un pis de lloguer a Arenys de Mar o a qualsevol altra localitat del Maresme. És hondureny, fa més d'una dècada que viu a Espanya i gairebé no té accent llatinoamericà quan parla. Però la seva fesomia la delata. “No tinc

La Newma fa cinc anys que busca un pis de lloguer. Foto: David Borrat

“

– [Comercial immobiliària]
Hi ha pocs pisos
de lloguer i molta gent
en llista d'espera...

– [Newma]

L'anunci deia que teníeu
un pis de lloguer
de dues habitacions
per 600 euros.

– [Comercial immobiliària]
Sí, però ja no el tenim.

”

ni un sol pis de lloguer”, assegura la comercial de Finques Blau-mar, a Arenys de Mar, pensant que parla amb dues immigrants: la Rosa i la periodista de l'ARA. Al cap de cinc minuts, aquest diari torna a contactar amb la immobiliària però per telèfon i parlant en català, i la resposta és totalment diferent. “Tenim un pis de tres habitacions amb pàrquing per 1.100 euros al mes”, contesta un altre comercial.

“Et sents impotent i amb ràbia”, confessa la Rosa, visiblement dolguda. Actualment viu en un pis d'una sola habitació amb la seva parella, la seva filla d'11 anys i la seva germana, on literalment no caben. En necessita un de més gran. Els diners tampoc són un inconvenient per a ella. Pot pagar un lloguer de 1.100 euros o fins i tot més.

MESURES QUE NO ARRIBEN

Infinitat d'informes corroboren que hi ha racisme immobiliari a Catalunya. No es tracta d'una percepció, sinó d'una realitat. La mateixa Generalitat va anunciar a l'octubre la posada en marxa de 70 mesures contra el racisme, i algunes anaven destinades precisament a combatre aquest problema. La directora

general de Migracions, Refugi i Antiracisme del departament d'Igualtat i Feminisme, Eunice Romero, afirma, però, que de moment només han tingut temps de formar sobre aquest tema el personal de l'Agència Catalana d'Habitatge i els professionals dels serveis d'acollida de migració. “Una experiència pilot amb agents immobiliaris a les comarques de Girona per combatre el racisme no es podrà dur a terme per la no aprovació dels pressupostos”, lamenta. Així mateix, tampoc es va poder aprovar abans de la convocatòria de les eleccions l'avantprojecte de llei contra el racisme, que ja s'havia redactat. O sigui, de nou, el que es posa per escrit no es fa realitat.

“Em pot dir el seu nom per saber com dirigir-me a vostè?”, diu a l'altra banda del telèfon la comercial d'una oficina de Tecnocasa, al barri de Sant Andreu de Barcelona. Amb aquesta fórmula, les immobiliàries poden deduir l'origen del seu interlocutor sense necessitat de preguntar-lo directament. A Tecnocasa també asseguren que no tenen pisos de lloguer quan creuen que parlen amb una persona estrangera, però contesten el

Infinitat d'informes corroboren que hi ha racisme immobiliari a Catalunya. No es tracta d'una percepció, sinó d'una realitat

L'article 512 del Codi Penal i la llei del Parlament 19/2020 sancionen el racisme immobiliari: les multes van de 10.000 a 40.000 euros

contrari al cap d'una hora quan se'ls contacta parlant en català.

“Potser la meua companya no tenia constància que teníem aquest pis disponible”, argumenta el responsable de l'oficina de Tecnocasa, David Sánchez, per justificar la diferència de resposta. Aquesta mateixa raó argüeix Mar Buch, de Finques Blau-mar, a Arenys de Mar, encara que reconeix que el 25% dels propietaris els demanen que l'inquilí no sigui immigrant. “Llavors jo m'he de buscar una excusa, perquè el propietari és el que decideix. Altres tampoc volen animals ni nens”, admet amb total sinceritat.

L'advocada del servei d'atenció i denúncia de SOS Racisme Catalunya, Úrsula Ruiz, recorda que l'article 512 del Codi Penal i la llei del Parlament 19/2020 sancionen el racisme immobiliari. Les multes van de 10.000 a 40.000 euros. El problema, però, és aconseguir-ne les proves. “Cal el registre de trucades amb la immobiliària, els emails de confirmació de cita per visitar un pis i després la cancel·lació... –enumera per exemple–. Les immobiliàries dilaten el procés en el temps o diuen que el pis ja està llogat”, afirma. És a

dir, el racisme no és flagrant sinó subtil, i això encara dificulta més la denúncia.

SANCIONS

Malgrat això, l'Ajuntament de Barcelona va sancionar dues immobiliàries amb 45.000 i 90.000 euros per discriminació quan governaven els comuns. L'ONG Provienda també ha aconseguit alguns fruits en aquest sentit. “Fins que no es posin multes, les immobiliàries no canviaran”, opina el seu advocat, Míquel Ruiz Díaz-Reixa. L'any passat, Mehdi el Madyouni, d'origen marroquí i que va comptar amb el suport legal d'aquesta associació, va obtenir una indemnització de 4.000 euros de Finques Pagès, de Reus, per danys morals per discriminació. Amb tot, els que s'animen a seguir un procés d'aquesta mena són molt pocs. L'advocada de SOS Racisme explica per què: “Una denúncia suposa una inversió de temps i d'energia i no garanteix aconseguir un pis”.

Un reportatge de **Mònica Bernabé**

Llegeix més reportatges com aquest a:

ara.cat

Esta campaña,
como siempre,
estamos
cerca de ti

Ejercicio 2023

Documentación necesaria para la confección de su Declaración de la Renta (Ejercicio 2023)

- Borrador de la Renta/Datos fiscales
Enviado por la **Agencia Tributaria** (en caso de haberlo recibido) Este documento permite prescindir de los certificados de empresa, bancos, etc.
- Declaración de la Renta y Patrimonio del año pasado.
- Certificados de rendimientos del trabajo, baja por enfermedad, desempleo, pensiones (jubilación, viudedad, invalidez...) y otras retribuciones del trabajo.
- Certificado de Minusvalía.
- Certificados de las cuentas bancarias con intereses y retenciones, dividendos de acciones y otros rendimientos del capital.
- Recibos de I.B.I. (Contribución)
De las viviendas, fincas rústicas y urbanas, solares.
- Letras, recibos de Hipotecas, y además, gastos de compra correspondientes a la vivienda habitual.
- Facturas Oficiales de Obras de reforma en su vivienda.
- SI HA VENDIDO UNA CASA, PISO, LOCAL, PARKING, etc. la escritura de venta, la escritura de compra o adquisición por herencia, donación, etc. los gastos de adquisición (impuestos, notario, registro, etc.) la plus-valía municipal pagada y si la hubiera, la factura de la comisión de la agencia inmobiliaria.
- INFÓRMENOS
Si ha realizado una Dación en Pago.
- Justificantes de aportaciones a planes de pensiones y jubilación.
- Contrato y Recibos de alquiler de la vivienda habitual del año 2023 (según requisitos)
- DNI y datos personales
De los contribuyentes y familiares que convivan con los mismos.
- Plan PIVE, si ha recibido algún tipo de ayuda por la compra de un automóvil debe incluirse en la declaración.
- Ayudas para compra o alquiler de vivienda. Se deben declarar las ayudas recibidas de la Generalitat por estos conceptos.

Si aún no eres cliente, ¡es el momento de conocernos!

Puedes encontrar toda la información relacionada
con la renta en nuestra web www.viajulia.com

Honestidad y servicio, nuestro valor desde 1963

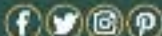
Gestiones notariales · Gabinete de abogados · Asesoramiento y gestión de empresas y particulares
Asesoramiento y contratación de seguros · Inmobiliaria · Administración de fincas

Oficinas Centrales · Via Júlia, 61 · 08042 Barcelona · Telf. 933 506 400 · Fax 933 533 503

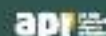
Delegación · Via Júlia, 46 · 08016 Barcelona · Telf. 935 210 640 · Fax 933 533 503

www.viajulia.com

Síguenos en:

registre d'Agents Inmobiliaris
de Catalunya - abril 2018-12-17

La sala de conferències de l'Espai Línia es va omplir de gom a gom per a la presentació d'Orgull. Fotos: Joanna Chichelnitzky i ERC LGTBI

Collboni, a la presentació d'Orgull: “El risc de retrocés sempre està present”

Pere Giménez
BARCELONA

L'alcalde de Barcelona, Jaume Collboni, va presentar la publicació *Orgull* el 17 d'abril en un acte a l'Espai Línia, que es va omplir de gom a gom per a l'ocasió. Collboni va expressar que poder oficiar la benvinguda al primer diari LGTBI+ de Barcelona era “un honor i un orgull, com a membre del col·lectiu i com a alcalde de la ciutat”.

Collboni va manifestar “un doble sentiment, d'alegria i de responsabilitat”, pel que suposa aquesta nova finestra informativa oberta a totes les veus i mirades del col·lectiu. D'alegria perquè s'enriqueix el teixit, s'obre un espai de comunicació, i perquè la iniciativa neix a Barcelona, “una de les ciutats que més passos ha fet a favor de l'alliberament LGTBI+”. I de responsabilitat “cap als companys i companyes de lluita, perquè vivim moments complicats”, en referència a l'auge d'una ultradreta que cada cop és “més descarada”, amb el que això comporta.

En el seu discurs, l'alcalde va reivindicar el paper pioner de Barcelona en les polítiques a favor del col·lectiu LGTBI+, tot alertant que “el risc de retrocés, de perdre tot el que hem conquerit, sempre està present”.

“Orgull aspira a ser més que una publicació. Aspira a ser una idea, una idea de convivència, un espai de reflexió i de crítica, un dia-

ri que sigui útil i no caigui en el dogmatisme”, va dir l'editor del *Grup Comunicació 21*, David Centol. En aquest sentit, va remarcar la constatació que les persones lectores del nou mitjà no només pertanyen al col·lectiu LGTBI+.

COMBATRE LA LGTBI-FÒBIA

“És una eina més que posem al servei de tothom”, va subratllar Centol en referència al paper del mitjà per informar sobre les realitats del col·lectiu, però també a l'hora de contribuir a la sensibilització i combatre la LGTBI-fòbia. “La solució a la intolerància ha de ser col·lectiva”, va afirmar.

L'editor va alertar de l'increment de les agressions al col·lectiu i de la joventut dels agressors: “La legitimació dels discursos d'odi de les formacions polítiques d'ultradreta és una de les causes principals, i per això hem de portar els debats a les escoles i instituts”. Centol va afirmar que “abans de l'atac sempre hi ha un procés de deshumanització i els menors reprodueixen discursos apresos”.

“Ja no ens conformem amb els marges, no volem ser tan sols espectadors d'un món al qual pertanyem. *Orgull* no és un diari militant. La nostra feina és el periodisme, que aplicarem amb una mirada i un enfocament LGTBI+”, va apuntar Centol, parafrasejant la cap de redacció d'*Orgull*, Mar Sifre.

L'editor va agrair especialment el suport rebut en el llançament d'*Orgull* per part de l'A-

juntament de Barcelona i del seu Comissionat de Polítiques d'Infància, Adolescència, Joventut i LGTBI, Javi Rodríguez, així com de les diferents entitats i associacions del col·lectiu.

A l'acte de presentació d'*Orgull* també van assistir Eva Baró, regidora i presidenta del grup d'Esquerra Barcelona, i Joan Rodríguez, regidor de Trias x Barcelona, entre d'altres.

DE LA RESISTÈNCIA A LA LLUITA

La presentació d'*Orgull* va incloure una taula de debat amb Judith Juanhuix, científica i activista trans; Mar Sifre Rigol, cap de redacció del mitjà, i Maria Cerezuela, periodista de *Comunicació 21* i conductora de l'acte de presentació.

Mar Sifre, cap de redacció: “A Orgull deixem petites llavors que van creixent”

“Per fi”, és el que va pensar Judith Juanhuix quan li van explicar que s'estava cuinant la nova capçalera. “El futur d'*Orgull* és tot, com el del col·lectiu”, va vaticinar.

Qüestionada sobre per què fins ara no havia vist la llum un mitjà com aquest, va assenyalar que “abans vivíem en la resistència, i ara l'hem deixat per començar a ser models de lluita, de llibertat, i passar a l'acció”. En

aquest sentit, va reconèixer que estar a la resistència “és cansat”.

Sifre, al mateix temps, es va mostrar molt satisfeta pel resultat de la revista i per la resposta rebuda en aquest mes i mig des que va néixer *Orgull*, demostrant-se que era un mitjà “necessari”. La cap de redacció d'*Orgull* va remarcar que els mitjans de comunicació són “indispensables” per reflectir les realitats del col·lectiu LGTBI+, i va reivindicar la importància dels periodistes que “sàpiguen tractar aquests temes”.

Sifre també va comparar la tasca d'*Orgull* a l'hora d'abordar les diferents temàtiques amb el fet de “deixar petites llavors que van creixent” i que capten l'interès, no únicament del col·lectiu LGTBI+. “La gent vol saber què hi ha al seu entorn”, va dir en la línia del que havia apuntat poca estona abans Centol.

Així mateix, durant el seu discurs, Sifre va voler posar en valor que, durant el mes i mig que fa que *Orgull* existeix, diverses persones l'han escrit per agrair la tasca del mitjà: “No tenia massa clar què era el no binarisme, mai havia llegit un reportatge al respecte, ara ho puc entendre millor”, va ser un dels missatges. D'altres se li han apropat per dir-li que “gràcies a vosaltres he pogut encetar una conversa sobre l'asexualitat”.

Segons Sifre, aquesta és la demostració que *Orgull* fa la seva feina, una sensació que se sosté amb els 8.000 usuaris únics que

ha registrat *orgull.barcelona* durant el primer mes.

LA INTERSECCIONALITAT, CLAU

Sobre *Orgull* com a mitjà de comunicació, Juanhuix va valorar la seva aposta per “representar l'autorepresentació”. És a dir, que quan s'aborda una temàtica, no es limita a recórrer a la persona experta de torn, sinó que s'opta per representants de les diferents sigles del col·lectiu. Una qüestió “molt important” que “també haurien de fer la resta de mitjans”, va subratllar. “*Orgull* és periodisme de veritat”, va reblar.

A la taula també es va parlar sobre els drets del col·lectiu LGTBI+, la situació actual, les diferents realitats que hi conviuen, el futur, i el camí que queda per recórrer. “Interseccionalitat és la paraula clau”, va dir Juanhuix, qui va deixar clar que veu el futur amb optimisme: “S'aniran assolint drets, malgrat pugui haver-hi petits retrocessos pel camí”.

Així, la científica i activista va posar sobre la taula que la lluita LGTBI+ no són només les reivindicacions estrictament del col·lectiu. La interseccionalitat, per tant, també “s'ha d'entendre com la lluita feminista, per l'habitatge o per un sistema de salut públic de qualitat”, va remarcar. Un exemple seria tenir els recursos necessaris perquè es respectin els drets reproductius o el procés de transició de les persones trans.

L'Ajuntament ha publicat la *Guia de la Restauració de Barcelona*, que recull els establiments finalistes i guanyadors de les últimes edicions dels Premis Barcelona Restauració. A la nova publicació s'hi poden descobrir restaurants que destaquen per la seva excel·lència gastronòmica.

L'Obrador dels 15 del Guinardó: el millor pa de Sant Jordi

SANT JORDI ▶ La fleca L'Obrador dels 15, situada al número 209 del passeig de Maragall, al Guinardó, va ser reconeguda fa unes setmanes com el forn que ha fet el millor pa de Sant Jordi d'enguany. Aquest guardó va fer que el local tripliqués la seva producció durant el dia de Sant Jordi, superant totes les expectatives que tenien per la jornada. "Ha estat molt dur perquè teníem la pressió de fer-ho bé ara que havíem guanyat el premi i per la quantitat de gent que va venir", explica Mònica Gregori, fornera propietària de la fleca.

Gregori agraeix als organitzadors del premi haver rebut el guardó. "Donen valor al pa artesà i més en un dia com Sant Jordi", explica. I és que el concurs es limita a escollir el forn de pa que faci millor una recepta universal. "Tots seguim el procés que va deixar l'Eduard Crespo, forner de la Fleca Balmes que va crear el pa de Sant Jordi i ens va deixar la recepta per a tots els artesans", comenta la fornera.

El forn ha guanyat el premi al millor pa de Sant Jordi. Foto: L'Obrador dels 15

És aquí on L'Obrador dels 15 s'ha diferenciat de la resta per guanyar el reconeixement. Gregori explica que el seu secret es basa en tres punts. "La meua massa mare de sobrassada, formatge i nous és diferent de la resta, aposto pels productes de proximitat i de qualitat i, finalment, tenir passió i amor pel

meu ofici es nota molt en el resultat", explica la fornera.

Amb tot, Gregori acaba lamentant la pèrdua de comerços locals i artesans que està patint la ciutat. "Jo com a barcelonina estic decebuda amb com estem perdent el carisma i l'essència amb el tancament de comerços de tota la vida", conclou.

Nova inversió per a la neteja de persianes i la digitalització

SUBVENCIONS ▶ L'Ajuntament destinarà un milió d'euros a subvencions enfocades, d'una banda, a ajudar el comerç i la restauració a fer front a les pintades a les persianes i, de l'altra, a donar suport als projectes de transformació digital dels establiments.

Les ajudes les hauran de sol·licitar les associacions de comerciants de forma telemàtica i en representació de, com a mínim, deu establiments. Amb aquesta ajuda, l'Ajuntament cobreix entre el 30% i el 70% del cost de la neteja de les persianes,

enfocada a locals individuals situats en planta baixa o a peu de carrer. D'altra banda, les ajudes es donaran per ordre cronològic d'arribada entre el 15 de maig i el 12 de juny.

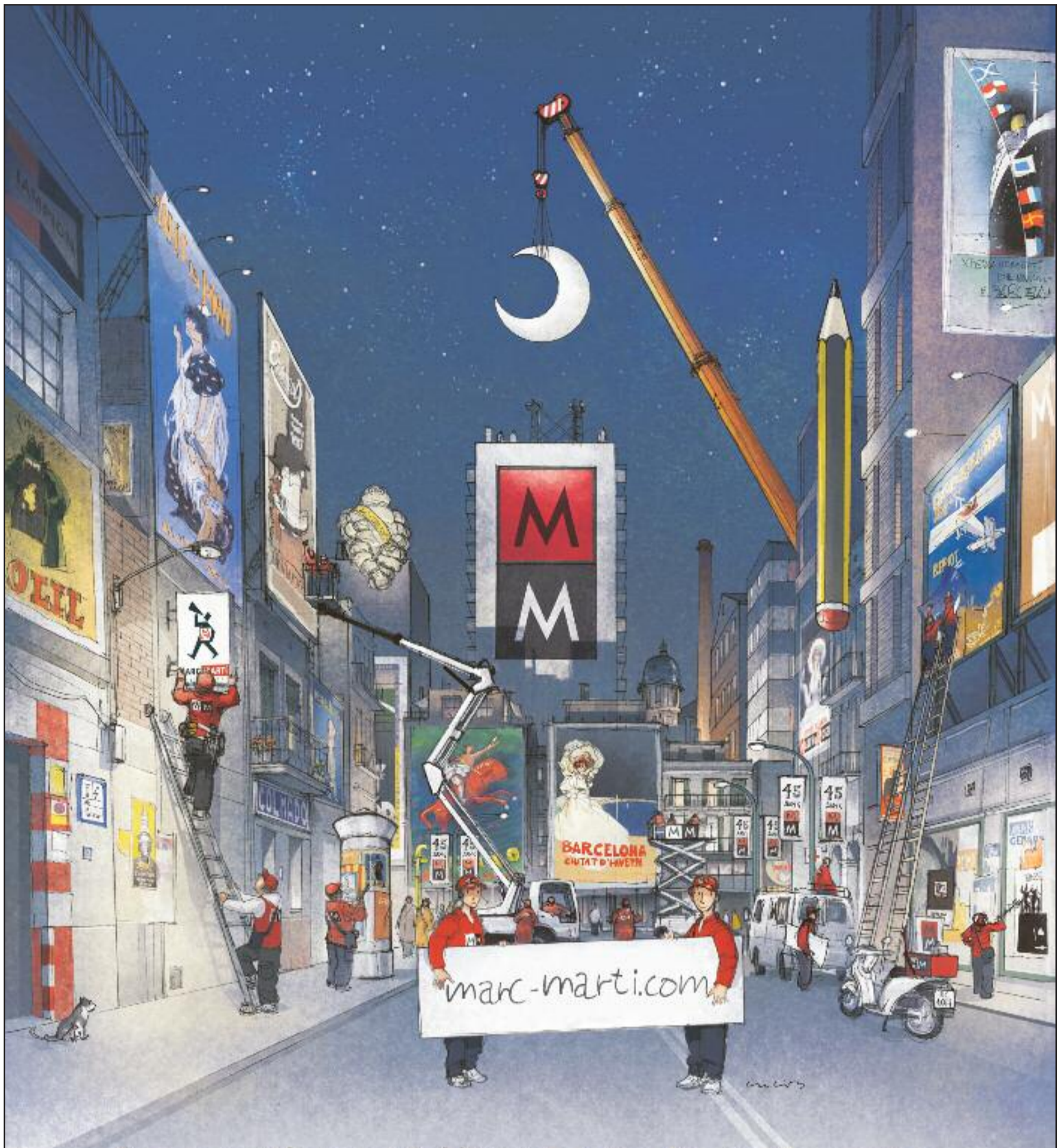
L'altra convocatòria de subvencions és la que ajuda a finançar projectes de transformació digital i que enguany té un pressupost de mig milió d'euros. L'objectiu és donar suport a les iniciatives per millorar el nivell de maduresa digital dels locals i s'haurà de demanar telemàticament fins al 21 de maig.

L'Ajuntament donarà ajuts per netejar les persianes. Foto: Jordi Bataller/ACN

Orgull
la publicació de reflexió LGTBI+

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA

IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES

Cultura de Barri

Literatura | Festival Món Llibre

El festival literari Món Llibre, adreçat als infants i joves, se celebrarà el 15 i 16 de juny al CCCB, al Macba i a les biblioteques Jaume Fuster i Trinitat Vella-José Barbero.

Fotos per alertar de la crisi ambiental

FESTIVAL ▶ El Festival Enfocats de fotografia és la insígnia del Centre Cívic Pati Llimona del Raval, i enguany arriba a la seva 14a edició. Ho fa amb l'objectiu d'alertar, tal com expliquen des de la mateixa organització, "d'un tema urgent: la crisi ambiental". L'estrena va tenir lloc el passat 25 d'abril i s'allargarà fins al 15 de juny.

I res millor per llançar aquest avís que una imatge potent com és la que ha estat escollida com a fotografia oficial del certamen —obra de Joanna Chichelnitzky (Fotomovimiento)—, d'una de les protestes organitzades pel col·lectiu Eixample Respira per denunciar la contaminació de l'aire que pateix aquest districte de la ciutat.

QUATRE ITINERARIS

L'Enfocats 2024 està dividit en quatre itineraris: pràctiques sostenibles; ciutat i zones de sacrifici; mars i oceans i hort urbà. En el marc de cada temàtica s'organitzaran

diferents activitats, com ara una sessió de *hacktivisme* climàtic, la ruta *Adaptació climàtica urbana* o la xerrada *La importància dels oceans: problemàtica i solucions*.

SIS EXPOSICIONS

Pel que fa a les exposicions, el festival en programa sis: *El Clima en vaga* (Fotomovimiento); *Sant Adrià i Barcelona, zones de sacrifici ambiental* (El Periódico i Felipe Garibello); *Primary Ocean* (Ruido Photo); *Crònica d'un miratge* (Àngel García i Laura Millan); *Por mi futuro* (La Europa del Aborigen) i una exposició col·lectiva a La Bonne. Totes elles, amb un mateix patró: alertar sobre la gravetat del canvi climàtic que estem vivint i ajudar a fer visibles unes repercussions que ja patim. En són exemples l'increment de la temperatura global, l'augment de les inundacions, la sequera i la creixuda del nivell del mar, entre d'altres.

Quan els records de la història són a sota terra

EXPOSICIÓ ▶ El Centre Cívic La Sedeta exhibeix entre el 6 i el 29 de maig el projecte de la fotògrafa i periodista Ana Sánchez i l'historiador Xavier Domènech sobre els refugis antiaeris de la ciutat. Batejat amb el nom de *1.322. Refugis antiaeris de Barcelona*, a la Sedeta s'hi exposa una versió reduïda.

El projecte de Sánchez i Domènech neix per commemorar el 85è aniversari del bombardeig més mortífer que Barcelona va patir durant la Guerra Civil, que va tenir lloc durant els dies 16, 17 i 18 de març del 1938. El recull d'imatges és fruit de la investigació que la fotògrafa va fer per 400

La Sedeta acull una mostra fotogràfica sobre la història dels refugis antiaeris que hi ha repartits per la ciutat

dels 1.322 refugis documentats i mostra la gran varietat d'espais i objectes trobats que en el seu moment van servir per crear una ciutat sota la ciutat i que, actualment, continuen sent testimoni d'una solidaritat i resistència que va salvar milers de vides.

El programa sobre aquesta exposició també inclou la xerrada *Els refugis antiaeris de Barcelona: de la Guerra Civil al Bliz* per donar context a la mostra, que el dia 14 protagonitzen Sánchez, Domènech i el periodista David Fernández. I, per acabar de completar el cicle, el 25 de maig s'organitza una visita guiada al refugi antiaeri de la plaça del Diamant, que anirà a càrrec del Taller d'Història de Gràcia.

La Casa del Relotge: 40 anys sent un referent cultural

Foto: Mireia Plans/Ajuntament

EQUIPAMENTS ▶ El Centre Cívic Casa del Relotge, situat al barri de la Marina de Port (Sants-Montjuïc), va fer els seus primers passos l'any 1984. Això significa que aquest 2024 commemora quatre dècades convertit en un referent cultural de barri, i això mereix una celebració.

Així doncs, el centre fa una retrospectiva a través dels esdeveniments més destacats que ha acollit al llarg dels anys. Fins al 30 de maig, la mostra *40 anys del Relotge, 40 anys fent cultura* exposa cartells, tríptics i més material gràfic que convida a fer un viatge en el temps. També es recuperen les exposicions fotogràfiques *La lluita veïnal* i *Can Farrero: de la indústria a la cultura*, que es van crear ara fa deu anys.

Més endavant, el 6 de juny s'estrenarà la nova exposició *40 anys, 40 retrats*, un homenatge a totes les persones que han format part de la història de l'equipament. I, finalment, el 8 de juny es farà la *Gran festa: 40 anys fent cultura*, que omplirà els Jardins de Can Farrero de records, emocions i música per presentar l'actual projecte comunitari de l'espai.

Foto: Joanna Chichelnitzky/Fotomovimiento

Reflexions artístiques i comunitàries a Sant Andreu amb el Calidoscopi cultural

ART ▶ El cicle Calidoscopi cultural 2024, que es va posar en marxa a mitjans d'abril i s'allargarà fins a finals de juny, arriba enguany als equipaments i serveis del districte de Sant Andreu sota la temàtica *Art i creació comunitària*. L'objectiu és convidar el públic a reflexionar sobre els processos creatius i les diferents maneres de teixir les comunitats.

A través de diverses iniciatives, el Calidoscopi es marca com un dels objectius d'enguany ocupar els espais públics perquè la gent se'ls faci seus. Entre la programació destaquen activitats com ara *Fem memòries: grup de reconstrucció de la memòria del Canòdrom*, *Kenòpsia*, *Flamenco Pop: una revolució gitana* o,

entre d'altres, *Rostres de la Sagrera: visió de comunitat*. Una programació que permetrà als seus participants contribuir a la recuperació del passat no escrit del Canòdrom de la Meridiana, reflexionar sobre els despropòsits urbanístics que han tret espai públic a la ciutadania, conèixer el projecte Museu Flamenco Pop de l'artista i productora Cathy Claret o descobrir fotografies dels veïns amb les quals es crea un fitxer popular de les expressions de la seva comunitat.

La comissària del Calidoscopi, Vanessa Peña Alarcón, remarca la importància d'un cicle com aquest per "generar vasos comunicants entre territoris, contextos, persones i afectes".

Foto: Ajuntament

territori línia

36 municipis
metropolitans

periodisme de proximitat

línia

liniatarxa.cat grup comunicació21 el diari metropolità

EMERGENCIA EN UCRANIA

Miles de personas huyen de sus hogares buscando refugio para salvar sus vidas. La infancia está especialmente desprotegida.

Dona ahora

Cuenta bancaria:
ES69 2100 5731 7202 0041 1957

 **Ayuda
en Acción**

El llegat d'Olga Ruano

» Amb passat al Lima Horta Bàsquet, penja les botes després de 323 partits a competicions FEB
 » “Dic adeu amb amigues i records, i no hi ha res més bonic que això”, celebra la pivot graciencia

Toni Delgado
HORTA

“No sé si a la meua filla li agrada que t'ho expliqui... A l'Olga de petita tot li feia vergonya: era molt tímida, silenciosa i insegura, i plorava sovint. Fins que amb 4 o 5 anys va començar a canviar i a convertir-se en la persona sociable, segura i trempada que és ara”, m'explica, divertida, Isabel Oriola, a la grada del Poliesportiu Municipal Eusebi Millan, de Mataró.

La filla, Olga Ruano (Barcelona, 1988), ens observa des de la pista i somriu. “De què deuen estar rient aquest parell? Bé, ja ho llegiré al reportatge”, pensa la pivot graciencia i continua l'escalfament a ritme de “Freed from desire”, de Gala Rizzato. Està a punt de viure el seu últim partit com a jugadora, amb la samarreta del CB Boet Maresme Mataró i contra un rival majúscul com el Fundació Navarra Baloncesto Ardoi, ara ja nou equip de Lliga Femenina. A les 18.15 hores del passat 6 d'abril Ruano li guanya el seu darrer salt inicial a Julieta Mungo, a qui hores més tard li faran un encàrrec “expres”: un dibuix de l'Olga inspirat en una fotografia de Luis Javier Benito, *LuisJa*. A la graciencia li va encantar el regal de les seves companyes. Mungo és tota una artista.

“Només espero que no me la lesionin... Un segon, que pot encistellar... Nooooo!”, es lamenta la Isabel, amb una veu i una pausa gairebé idèntiques a les de la seva primogènita. Riuen igual i tenen una cara molt semblant. “No trobo que físicament ens assemblen tant... Això sí, totes dues som molt altes, jo faig 1,87 metres i ella, 1,90”, comenta la mare.

Ruano potser no hauria jugat mai a bàsquet sense la intervenció de Guayarmina Peña, una excompanya de classe que no va parar fins que no li va donar el seu telèfon per passar-li al seu entrenador, Marc Guillén. El tècnic va anar a buscar a l'Olga al col·legi i la va convèncer per fer un entrenament al Bàsquet Femení Sant Adrià.

“No m'agradava el bàsquet ni que la gent m'insistís que hi jugués, cosa que passava sovint. Mai havia botat una pilota i em va agradar. Vaig començar amb

Isabel Oriola mostra una foto de la seva filla, Olga Ruano, de petita, el dia de la seva retirada. Foto: Toni Delgado

16 anys i ara em retiro pel camí als 36. Són quasi 20 temporades i 17 han estat increïbles”, m'explica després Ruano. L'endemà anunciarà públicament la seva retirada a les xarxes socials.

En el seu comiat anota dos punts —de tir lliure—, falla els seus quatre llançaments de dos,

“De petita a l'Olga tot li feia vergonya: era molt tímida, silenciosa i insegura”, diu la mare

agafa vuit rebots —quatre d'ofensius i quatre de defensius— i acaba amb cinc de valoració en 24m 55s, en la derrota per 41-62.

“El sospir de després del xiulet final significa que avui tanco una etapa i és bonic fer-ho. Això sí, l'últim mes i mig, amb —només— vuit jugadores del primer equip, el descens de categoria i l'exigència de la Lliga Femenina Challenge, ha sigut dur i feixuc”, enraona l'Olga, a qui li hauria agradat acomiadar-se en un context més amable. “Crec que hem donat la cara a tots els partits i ho hem fet el millor que hem pogut”, defensa aquesta graduada en Biologia per la UB i amb màster en professorat.

“Admiro la seva fortalesa i manera de ser, perquè sol tenir les coses molt clares en el bàsquet, la feina o la vida. A casa no ens vam arribar a assabentar que va ser adolescent. És exem-

plar”, la retrata la mare. Ruano no demana gaires consells, té un caràcter fort i s'exigeix molt. Va ser una excel·lent estudiant i ara és una gran professora que connecta molt amb els adolescents i que entén cada dia, projecte i classe com a una nova aventura.

Alguns dels seus alumnes de l'Escola Maristes Valldemia de Mataró l'han vingut a veure i l'aplaudeixen. “Encara no es creuen que em retiri. ‘Per què ho deixes? Si viatges molt!’, em van comentar”, recorda, tranquil·la, la pivot, que també ha jugat al Bàsquet Femení Sant Adrià, UB Barça, UE Mataró, Uni Girona, Joventut Club Badalona i Lima Horta Bàsquet.

NENA I MONITORA DE CAU

Organitzada i disciplinada, no s'estressa gaire, per molt que faci un munt de coses i tingui moltes inquietuds, com el *crossfit*. “De tant en tant, el cos m'exigeix més descans i he de dormir 11 hores... Gaudeixo de la meua gent i de les coses que m'apassionen i em fan feliç, i gestiono força bé sola els moments difícils. M'enfonso poc. Tinc clar que de tot se surt”, confessa Ruano, que va ser nena i monitora al cau AE Champagnat, que pertany als Maristes la Immaculada, el centre de l'Eixample barcelonès on va estudiar fins a segon de Batxillerat. Allà també va fer natació artística, però “res seriós perquè no estàvem federades”.

“Ara mateix gairebé sento que som a León, és el 23 d'abril de

2017, acabem de guanyar el Club Baloncesto Alcobendas i aixequem juntes la copa perquè hem pujat a Lliga Femenina amb el Bàsquet Femení Sant Adrià. L'Olgui va ser la primera persona a qui vaig abraçar i m'emociono perquè aquell és el meu millor moment en una pista de bàsquet i haver-

“Espero que la gent l'hagi valorat i la valori com es mereix”, desitja Cristina Hurtado

lo pogut compartir amb ella és indescriptible”, confessa, entre llàgrimes, Cristina Hurtado, ara entrenadora ajudant del CB Boet Maresme Mataró.

“Li estic molt agraïda al bàsquet per haver-me creuat amb una gran companya i una amiga immensa per sempre. Ha estat una pivot referent a Catalunya en els últims anys i espero que la gent l'hagi valorat i la valori com es mereix”, afegeix Hurtado.

“No sé si entre les noves generacions de jugadores n'aparixerà una amb la seva alçada, caràcter, ganes de guanyar i joc. Com a persona l'Olgui és dura, dolça i té mala llet. Ho té tot! És igual de bona que de tosuda. Quan creu i lluita per una cosa, la major part de les vegades l'acaba assolint”, intervén Blanca Garcia, base del conjunt mataroní i amb qui també va coincidir a Sant Adrià.

Enric Cervera sempre podrà dir que ha estat l'últim entrenador de Ruano, a qui també va dirigir al club adrianenc. “Si tanco els ulls, la torno a veure al Pavelló Ricart fent moltes hores de tècnica individual. L'Olga és esforç rere esforç, companyonia, sinceritat i compromís. Sempre m'ha fascinat el seu camí, perquè va començar a jugar a bàsquet molt tard i va saber potenciar les seves virtuts fins a competir a Lliga Femenina”, s'obre l'entrenador del CB Boet Maresme Mataró.

SER “UN REFERENT POSITIU”

Només en competicions FEB (Lliga Femenina, Lliga Femenina Challenge, Lliga Femenina 2 i Copa de la Reina), Ruano ha jugat 323 partits, amb 2.443 punts, 1.492 rebots i 2.428 de valoració. “He arribat on he arribat, que tampoc és molt amunt, perquè he gaudit molt de les companyes, els entrenadors i l'esport, i és un missatge que transmeto a les petites”, comparteix la graciencia, que sempre ha intentat lluitar contra les injustícies, ajudar i ser “un referent positiu”.

“L'Olga detecta de pressa quan no estàs bé, es preocupa per tu i prioritza les necessitats de la resta a les seves. A mi m'ha ajudat molt dins i fora de la pista. M'ho he passat genial jugant amb ella perquè ens hem complementat molt”, intervén Mireia Vila, jugadora del conjunt mataroní i una altra de les artífexs de l'ascens del Bàsquet Femení Sant Adrià a Lliga Femenina de fa set anys.

“Soc tot cor i ho he donat tot, i m'acomio del bàsquet amb encerts i errors, bons i mals moments, en pau amb mi mateixa, tranquil·la i orgullosa. Tanco una carrera superpositiva i plena d'aprenentatges i experiències. Dic adeu amb amigues i records, i no hi ha res més bonic que això”, resumeix Ruano.

Convindo a asseure en un sofà que hi ha a la pista a mare i filla, i la Isabel, espontània, busca al mòbil una imatge de l'Olga de petita. “Toni, la càmera... No cal que surti la foto de quan era un marrec al reportatge, eh. A casa sempre em diuen que no parlava i que vaig fer un canvi. Jo crec que ara xerro molt i soc simpàtica, no?”, intervén, divertida, la filla. La nena s'ha fet gran i al bàsquet deixa un llegat humà i esportiu difícil de quantificar.

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

David
Fernàndez

Montserrat
Tura

Neus
Munté

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolors
Sabater

Xavi
Casinos

Lucía
Delgado

Fernando
Carrera

Janet
Sanz

Xavier
Godàs

Manuel
S.V. Beuter

Jordi
Martí Galbis

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Oriol
López

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Nùria
Parlon

Arnau
Nadeu

línia

el diari
metropolità

No t'ho perdís

Foto: AMEBA

Ameba Parkfest

El festival gratuït de música electrònica organitzat per l'Associació de Música Electrònica de Barcelona (AMEBA) viurà una nova edició el pròxim dissabte 11 de maig amb dos escenaris situats en una nova ubicació: el Parc de l'Estació del Nord de la capital catalana. Durant 10 hores hi haurà música ininterrompuda, de la mà d'artistes locals com Oriana, Inexstable, Armela o Repe, entre altres. Segons detallen des d'AMEBA, l'objectiu d'aquesta iniciativa, ja consolidada a la ciutat, és crear un vincle entre aquests artistes i la comunitat que escolta aquest tipus de música, cada vegada més popular.

Famosos

El cantautor Joan Manuel Serrat (Barcelona, 1943) ha estat guardonat amb el Premi Princesa d'Astúries de les Arts 2024, el màxim guardó a nivell artístic que s'atorga a l'Estat. El jurat destaca la seva llarga trajectòria, que va més enllà de la música i la poesia, i el considera "un referent cívic". En aquest sentit, cal recordar que Serrat és una de les figures més destacades de la cançó moderna, tant en català com en castellà, i que compta amb una llarga discografia i reconeixements de tota mena atorgats, sobretot, des de la seva retirada dels escenaris, a finals del 2022. Davant d'aquest nou guardó, que s'entregarà el pròxim mes d'octubre en una cerimònia encapçalada pel rei Felip VI i la resta de membres de la Casa Reial, el cantautor s'ha mostrat molt agraït i ha assegurat que l'ha rebut amb "satisfacció, alegria, gratitud, emoció i sorpresa".

La fitxa

QUI ÉS? **JOAN MANUEL SERRAT**

ÉS FAMÓS PER...

Ser un dels grans músics catalans
És una de les figures més importants de la cançó moderna

QUÈ HA FET?

Rebre un Premi Princesa d'Astúries
És el màxim guardó artístic que entrega l'Estat

A LES XARXES...

Felicitacions pel reconeixement
La gent aplaudeix la seva llarga trajectòria

Llibres

Una ombra blanca
Carme Riera

Aquesta novel·la aborda el fenomen del retorn a la vida d'una persona clínicament morta. La història està ambientada entre Mallorca i els Estats Units, i té com a protagonista la soprano Bàrbara Simpson, que haurà d'aclarir uns fets del passat i resoldre un misteri. Per escriure l'obra, l'escriptora s'ha estat documentant durant anys sobre el tema.

Teatre

Don Ramón María del Valle-Inclán
Xavier Albertí

El soliloqui musical *Don Ramón María del Valle-Inclán a través de Ramón Gómez de la Serna* és un espectacle on l'actor Pedro Casablanc aprofundeix en aquest personatge de la literatura espanyola del segle XX a través de la biografia escrita pel seu coetani, el també escriptor Ramón Gómez de la Serna. Es pot veure fins al 12 de maig al Teatre Poliorama de Barcelona.

Música

Míssils que apunten al teu cor
Rampaire

Es tracta d'un disc de deu cançons amb el qual Rampaire, el projecte del músic ampostí Alfred Porres, es consolida dins del panorama musical català. A l'àlbum hi ha un clar predomini del pop de guitarres, però aquest gènere es combina amb l'experimentació pel que fa al ritme i l'estructura de les cançons, que parlen de temes quotidians.

Pelis i sèries

La casa
Álex Montoya

Aquest film espanyol narra la història de tres germans que es reuneixen a la casa familiar on van passar els estius de la seva infància, després de la mort del seu pare. Decidir què fer amb l'habitatge els resultarà més difícil del que s'esperaven. Està basat en la novel·la del valencià Paco Roca guanyadora d'un premi Eisner el 2020, i compta amb actors com David Verdaguer.

ESTILS DE VIDA

30 minuts d'esport, garantia de salut

Foto: Freepik

EXERCICI FÍSIC

L'exercici físic és imprescindible per a una bona qualitat de vida, i els seus efectes van molt més enllà dels que habitualment des-taquem. L'activitat física regular és, per descomptat, el millor complement a una dieta saludable i molt necessària per mantenir en forma els músculs i les articulacions. La novetat és que, segons la Societat Espanyola d'Oncologia Mèdica, l'exercici físic pot reduir fins a un 30% el risc de càncer de mama, de còlon, de bufeta, d'endometri, d'esòfag i d'estómac.

Segons els experts, la prevenció del càncer comença fent trenta minuts diaris d'exercici físic. D'aquesta manera es controla el pes, es millora la regulació hormonal, s'enforteix el sistema immunitari i es redueix la inflamació, els nivells de sucre a la sang i la resistència a la insulina. A més, l'exercici també és bo per als malalts de càncer, perquè redueix el cansament, ajuda a combatre la depressió i influeix positivament en els tractaments.

Això sí, per molt bo que pugui ser l'exercici físic regular, els metges consideren clau l'adopció d'estils de vida saludables i evitar el tabac, l'alcohol, la mala alimentació, el sedentarisme i l'exposició solar sense protecció, factors de risc evitables.

Les claus.....

CÀNCER

L'exercici físic pot reduir fins a un 30% el risc de prevenir diversos tipus de càncer

EFFECTES

L'esport controla el pes, millora la regulació hormonal i enforteix el sistema immunitari

BENESTAR

La pràctica regular d'exercici físic contribueix a millorar la qualitat de vida

HÀBITS

A banda de l'activitat regular, cal adoptar estils de vida saludables i evitar el tabac i l'alcohol

Foto: Freepik

Els productes alts en proteïna són només per a esportistes?

Estem segurs que més d'una vegada deus haver sentit a dir que els productes proteïcs només estan indicats per a les persones que fan activitat esportiva intensa. Doncs has de saber que estàs totalment equivocat!

Les proteïnes són indispensables per gaudir d'una bona salut i tenen funcions essencials per a l'organisme: ajuden al bon funcionament del sistema digestiu i hormonal, contribueixen al sistema immunitari i ajuden a mantenir els músculs en bon estat. És per això que són un nutrient bàsic per a tothom, independentment de la seva condició física, i han d'estar presents en tots els àpats principals (dinar i sopar).

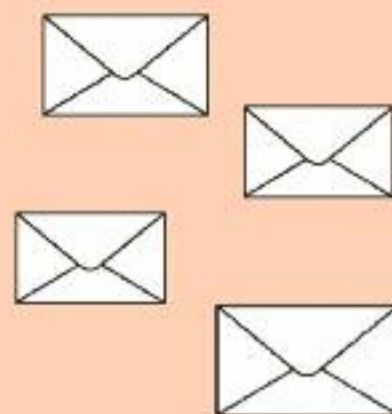
El que sí que varia, però, és la quantitat de proteïna diària recomanada. I és que no són els mateixos grams els que necessita un esportista que una persona de la tercera edat. Així doncs, segons l'OMS, una persona amb una activitat diària normal ha de prendre entre 0,8 i 1 gram de proteïna per cada quilo de pes corporal (multiplicar el seu pes pels grams recomanats de proteïna). En el cas dels esportistes, necessiten augmentar la quantitat de proteïna diària i que aquesta se situï entre 1,5 i 2,5 grams per quilo de pes corporal. Si ens fixem en la gent gran, la quantitat diària de proteïna també varia una mica. La recomanació per a aquestes persones és del voltant de l'1,2 – 1,5 grams de proteïna per quilo de pes.

El més important és consumir les proteïnes indicades segons el grup d'edat a través d'aliments proteïcs d'origen animal (carn, peix, ous i làctics) i d'origen vegetal (lle-gums, fruita seca, llavors i cereals), però quan no es fa aquesta ingesta es pot recórrer a productes alts en proteïnes, com les **cremes o el iogurt PRO+ d'Ametller Origen**.

12M
2024

Eleccions al Parlament de Catalunya

JORNADA ELECTORAL

Horari

Els col·legis electorals obriran a les **9 del matí** i tancaran a les **8 del vespre**.

Documents

Per votar has de portar l'original del teu **DNI, passaport o carnet de conduir**.

Consulta

Per saber on has de votar, consulta la **targeta censal**, truca al **900 343 232** o entra a **ine.es**.

eleccionsparlament.cat

012
gencat.cat

Generalitat
de Catalunya